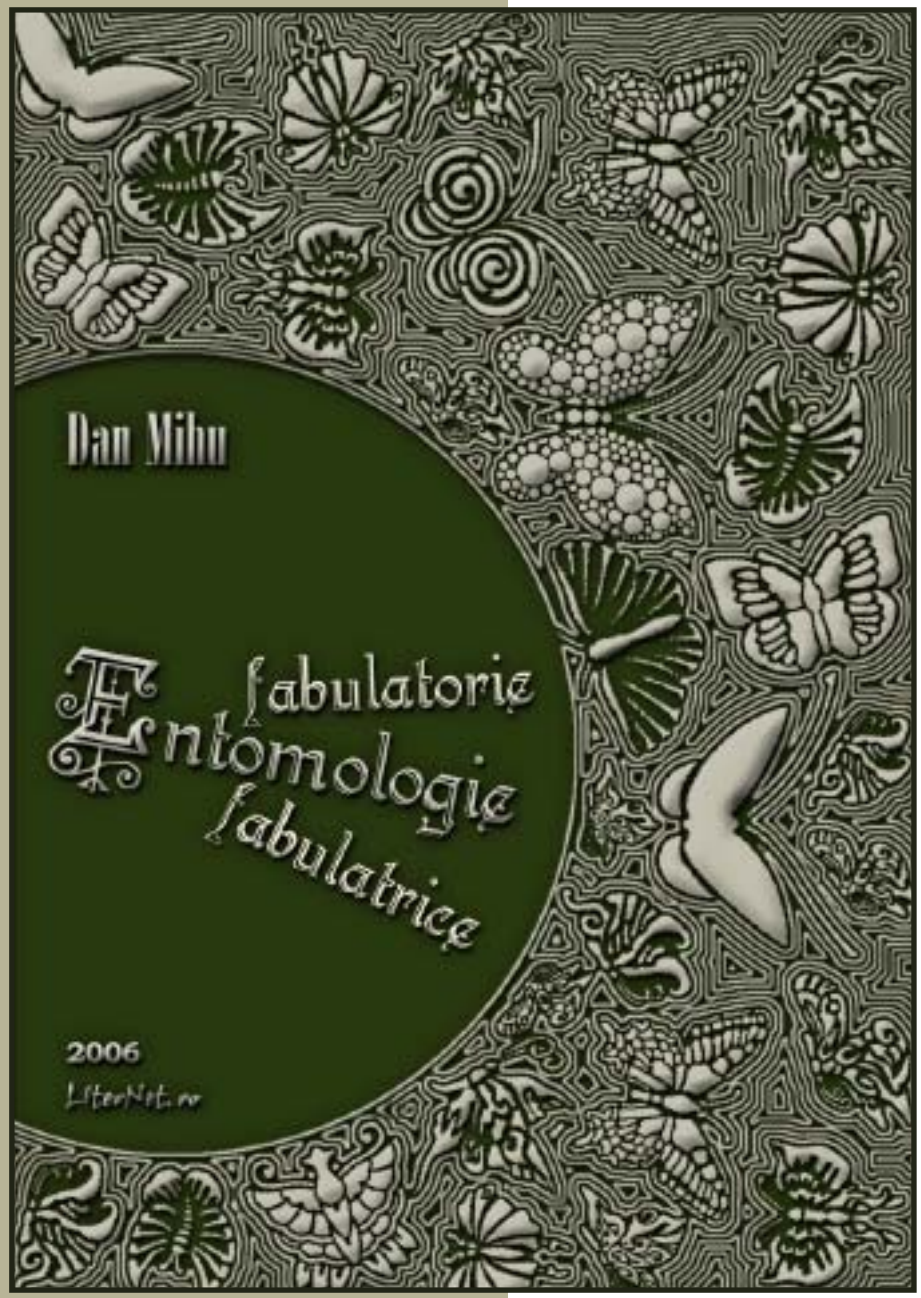
Dan Mihu
Entomologie fabulatrice fabulatorie
2006
LiteraNet.ro

Text: **© 2006 Dan Mihu.**
Tous droits réservés.

Traduction de **Nora Tahri-Mureșan** et **George Mureșan**

Rédacteur: **Delia Oprea**
Corecteur: **Oana Cândescu**
Editeur format .pdf Acrobat Reader et la couverture: **Dan Mihu**
Photo: **NASA - ESA, sxc.hu**

© 2006 Editions LiterNet
pour la version .pdf Acrobat Reader

La distribution gratuite du livre par l`intermédiaire d`autres sites, la modification ou la commercialisation de cette version sans l`accord préalable, par écrit, des Editions LiterNet sont interdites et seront punies conformément à la loi sur les droits d`auteurs et les droits connexes, en vigueur.

ISBN-10 973-7893-68-9
ISBN-13 978-973-7893-68-0

Editions LiterNet
http://editura.liternet.ro
office@liternet.ro

Text: **© 2006 Dan Mihu.**
Toate drepturile rezervate autorului.

Traducere de **Nora Tahri-Mureșan** și **George Mureșan**

Redactor: **Delia Oprea**
Corector: **Corina Ungureanu**
Editor format .pdf Acrobat Reader și coperta: **Dan Mihu**
Fotografii: **NASA - ESA, sxc.hu**

© 2006 Editura LiterNet
pentru versiunea .pdf Acrobat Reader

Este permisă descărcarea liberă, cu titlu personal, a volumului în acest format. Distribuirea gratuită a cărții prin intermediul altor situri, modificarea sau comercializarea acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet sunt interzise și se pedepsesc conform legii privind drepturile de autor și drepturile conexe, în vigoare.

ISBN-10 973-7893-68-9
ISBN-13 978-973-7893-68-0

Editura LiterNet
http://editura.liternet.ro
office@liternet.ro

Dan Mihu

Entomologie fabulatorie

fabulatrice

2006
Editura LiterNet

Les papillons de pierre	5	Fluturii de piatră
Les papillons de feu	9	Fluturii de foc
Les papillons d’acier	12	Fluturii de oțel
Les papillons aux longs cils	15	Fluturii cu gene lungi
Les papillons en diamant	18	Fluturii de diamant
Les hydrocarbopapillons	21	Hidrocarbofluturii
Le mille-pattes bleu	24	Omida albastră

Editura LiterNet, 2006

Les papillons de pierre

J'ai inventé les papillons de pierre un matin, quelque part au bord du désert. Le soleil surgissait lourd de l'eau, égouttant ses rayons endormis jusqu'au bout de mes doigts. Et moi, je le regardais se percher là-haut, à sa place, tout silencieux, sourcilleux, le visage rouge à cause de l'effort. J'étais lové dans le sable, avec les pieds trempés dans l'eau salie par le saignement de sa lumière. Son ombre baissait hâtive sur les dunes derrière moi. Je la sentais entre mes omoplates, bossue et à chaque coup plus rapprochée, plus rapide.

Il n'y avait que nous : le désert et moi. Le vent, ci et là… Les vagues. Et le soleil – au loin… A part ça – aucun oiseau, aucune bestiole, rien. Dans leurs nids souterrains, les serpents guettaient l'arrivée de l'heure de midi dépourvue d'ombre.

- Les papillons me manquent – finis-je par admettre. C'est leur bêtise innocente qui me manque… Leur

Fluturii de piatră

Fluturii de piatră i-am inventat într-o dimineață, undeva la marginea deșertului. Soarele se ridica greoi din apă, șiroindu-și razele adormite pînă spre vîrfurile degetelor mele, iar eu îl priveam cocoțîndu-se sus, la locul lui, tăcut, încruntat, roșu la față, din pricina efortului. Stăteam tolănit în nisip cu picioarele muiate în apa murdărită de lumina lui sîngerie. Umbra îmi cobora grăbită de pe dunele din spate. O simțeam adunîndu-mi-se între omoplați, ca o cocoașă, tot mai aproape, tot mai repede.

Eram doar noi doi: deșertul și cu mine. Vîntul, cînd aici, cînd dincoace... Valurile. Și soarele - departe... În rest - nici o pasăre, nici o gîză, nimic. Șerpii așteptau în găurile lor subpămîntene ceasul fără umbră al amiezii...

- Mi-e dor de fluturi - i-am spus într-un tîrziu... De prostia lor nevinovată... De îngîmfarea și

infatuation et leur naïveté… La légèreté avec laquelle ils s'appliquent dûment à gaspiller le peu de temps dont est faite leur vie... Les papillons me manquent. Leur manque de sens me manque… Leur fragilité…

Je me suis mis à essayer de comprendre pourquoi j'aimais les papillons.

- D'une : parce qu'ils ne mordent pas... De deux : parce qu'ils volent... De trois : parce qu'ils meurent jeunes... De quatre : parce qu'il y a longtemps que je n'en ai pas vu... De cinq : parce que je sais qu'ils existent...

Le désert m'avait écouté en silence. Quelque temps après, il s'est mis a frémir... Lentement, puis fort et très fort. Le vent, sifflant, s'est précipité pour le chevaucher… Ils se tortillaient et se contorsionnaient… Et alors, c'est cette sorte de jeu fou et déchaîné qui enfanta les papillons de pierre… Ils se levèrent dans l'air, un d'abord, le plus audacieux, puis dix autres, puis mille. Des milliards et des milliards suivirent. Leurs ailes vitreuses, à la couleur du sable, se heurtaient les unes contre les autres avec des bruits perçants. Le vent se précipita, m'apportant plus près cette voix étrange. Ensuite, le nuage de papillons me vit, et comme un enfant se précipita pour m'embrasser… Le désert s'était tu, excédé… Les vagues ondulaient indolentes, sans égard quant au miracle qui venait de surgir au monde…

naivitatea lor... De ușurința, plină de seriozitate și consecvență, cu care își risipesc puținele ceasuri ale vieții. Mi-e dor de fluturi. De lipsa lor de noimă... De fragilitatea lor...

Și am început să socotesc de ce îmi plac fluturii...

- Unu: pentru că nu mușcă... Doi: pentru că zboară... Trei: pentru că mor tineri... Patru: pentru că nu i-am mai văzut demult... Cinci: pentru că știu că există...

Deșertul m-a ascultat în tăcere. Iar după un timp a prins a fremăta... Întîi mai încet, apoi tot mai puternic. Vîntul, șuierînd, s-a grăbit să-l încalece... Se zbuciumau, contorsionîndu-se, amîndoi... Și atunci, din hîrjoana aceasta nestăvilită, s-au născut ei, fluturii de piatră... S-au ridicat în aer, întîi primul, mai îndrăzneț, apoi alți zece, și încă o mie. I-au urmat curînd miliarde și miliarde. Aripile lor sticloase, de culoarea nisipului, se loveau între ele cu zgomote ascuțite. Vîntul s-a grăbit să-mi aducă mai aproape glasul acesta straniu. Apoi norul de fluturi m-a zărit și, copilăros, s-a repezit să mă îmbrățișeze... Deșertul se potolise, istovit. Valurile unduiau indolente, fără să ia aminte la minunea care tocmai apăruse pe lume...

Je me suis redressé. L'ombre, brusquement réveillée, s'est roulée au pied des dunes… C'était elle, en premier, que les papillons avaient essayé d'embrasser. Mais, somnolente, l'ombre leur avait permis de frayer chemin… Puis vint mon tour.

Leur toucher m'avait semblé d'abord une caresse plus âpre… Fourmillant enthousiastes à travers toute ma peau, je les avais sentis pénétrant dans mes cheveux, dans les yeux, dans le nez, dans la bouche… Ils étaient brûlants et prodigieusement rapides… J'ai levé mes mains et je les ai laissés m'envelopper… À travers toute la chair de mon corps… Leurs ailes me dardaient, infatigables, comme de minuscules couteaux en diamant. Des milliards de couteaux en diamant. Des milliards et des milliards…

Le désert se préparait à s'endormir. Depuis là-haut, dans le ciel, le soleil d'or nous contemplait à travers son œil unique. Et moi, léché par le non-sens flasque de la vie, léché profondément, rongé jusqu'aux os, j'avais commencé à scintiller dans sa lumière à la manière des papillons en pierre…

M-am ridicat în picioare. Umbra, trezită brusc, s-a rostogolit la picioarele dunelor... Ea a fost prima pe care fluturii au încercat s-o cuprindă. Dar, somnoroasă încă, umbra i-a lăsat să treacă... După aceea a venit rîndul meu.

Atingerea lor mi s-a părut întîi ca o mîngîiere mai aspră... Furnicîndu-mi entuziaști întreaga piele, i-am simțit intrîndu-mi în păr, în ochi, în nas, în gură... Erau fierbinți și extrem de iuți... Mi-am ridicat mîinile și i-am lăsat să mă învăluie pe deplin... Întregul meu trup de carne... Aripile lor mă săgetau neobosite, asemenea unor minuscule cuțite de diamant. Miliarde de minuscule cuțite de diamant. Miliarde și miliarde...

Deșertul începuse să dormiteze. De sus, de pe cer, soarele ne privea auriu prin singurul lui ochi. Iar eu, lins de molateca nimicnicie a vieții, lins adînc, ros, pînă la os, începusem să strălucesc în lumina lui, asemenea fluturilor de piatră...

Les papillons de feu

Il y a une chose que peu de gens savent : chaque année, ce sont les premiers papillons de feu qui donnent vie à la nature, au printemps. Eux et leur respiration chaude. Les papillons de feu sont si petits qu'on n'arrive pas à les voir. Ni à l'œil nu, ni avec je ne sais quel instrument que l'imagination humaine a su inventer. On peut juste les sentir parfois caresser les boucles de nos cheveux et toucher par mégarde nos joues de leurs ailes moles. Surtout pendant l'été. C'est parce que pendant l'été les papillons de feu regardent le soleil et la joie les réchauffe. Ainsi, devenus brûlants, ils se mettent à courir comme des fous les uns après les autres, en se heurtant contre les arbres, contre les maisons, contre les gens… Derrière eux, tout chauffe. Quand vient l'automne, le soleil rapetisse et se fait de plus en plus rare… Les papillons de feu montent de plus en plus haut, ils sont de plus en plus tristes et froids… Leur montée s'arrête quand ils se heurtent frontalement

Fluturii de foc

Puțină lume știe, însă primii fluturi de foc ai fiecărui an sînt cei care dau viață întregii naturi primăvara. Ei și răsuflarea lor cea caldă. Fluturii de foc sînt atît de mici încît nu sîntem în stare să îi vedem, nici cu ochiul liber, nici cu vreun alt instrument pe care mintea omenească s-a priceput să-l inventeze. Poți doar să îi simți uneori dezmierdîndu-ți zulufii și atingîndu-ți cu aripile lor moi, neatenți, obrajii. Mai ales vara. Fiindcă vara fluturii de foc se uită la soare și se încălzesc de bucurie. Apoi, așa fierbinți, se apucă și aleargă ca nebunii unii după alții, izbindu-se de copaci, de case, de oameni... În urma lor - totul se încinge. Cînd vine toamna, soarele se face tot mai mic și apare tot mai puțin... Fluturii de foc urcă tot mai sus, tot mai triști, tot mai reci. Urcă pînă cînd se lovesc cu pieptul de cristalul albăstrui al bolții cerești.

contre le cristal bleu de la coupole du ciel. Puis, lorsqu'ils réalisent que leur soleil chéri se cache derrière une vitrine qu'ils ne pourraient jamais franchir, tôt ou tard, ils finissent par se transformer en une larme douce et limpide… Si l'hiver n'est pas encore arrivé, ils s'écoulent sur terre et ils sont soit avalés par les lèvres gercées des routes, soit collectionnés avec soin par les fils d'herbe, soit emportés par le vent un peu partout… Et il pleut… En hiver, les papillons de feu, transformés désormais en larmes, gèlent. Leurs cadavres minuscules flottants nous parviennent, main dans la main, gelés, embrassés pour une dernière fois, en forme de flocons de neige… Le soleil, là au loin, les a déjà oubliés…

Tout au long de leur vie, les papillons de feu se nourrissent des bruits que nous faisons. Ils aiment plus que tout la musique de Stravinsky, le bruit des vagues et le babillement des enfants. Ils se sentent irrésistiblement attirés par les cris étranges et stridents des albatros, desquels pourtant la peur les maintient éloignés. Le bruit que les éléphants font quand ils se lavent les amuse terriblement. Il n'est pas recommandé de confier ceci aux éléphants…

Personne ne sait comment et pourquoi, à l'entrée de chaque année, naissent les papillons de feu.

dîndu-și seama că iubitul lor soare se ascunde după o vitrină, dincolo de care ei nu vor putea trece nicicum, nicicînd, se transformă fiecare, mai devreme sau mai tîrziu, într-un fel de lacrimă dulce și limpede... Dacă iarna nu a apucat să vină, curg pe pămînt și sînt fie sorbiți de buzele crăpate ale drumurilor, fie colecționați cu grijă de firele de iarbă, fie purtați de vînt care încotro... Și plouă... Iarna fluturii de foc, transformați deja în lacrimi, înghețată. Minusculele lor cadavre plutesc pînă la noi, ținîndu-se de mîini, îmbrățișîndu-se pentru ultima oară, în chip de fulgi de zăpadă... Soarele, departe, i-a uitat deja...

Cît trăiesc, fluturii de foc se hrănesc cu zgomotele pe care le facem. Cel mai mult le plac muzica lui Stravinski, zgomotul valurilor și gînguritul copiilor. Se simt teribil de atrași de strigătele albatroșilor, stranii și stridente, dar teama îi ține departe. Îi mai amuză teribil zgomotul pe care îl fac elefanții cînd se spală, dar n-ar fi bine să le spuneți acest lucru și elefanților...

Nimeni nu știe cum și de ce se nasc, la începutul fiecărui an, fluturii de foc.

Les papillons d'acier

On croit que les papillons d'acier sont les plus sots des papillons. On croit ceci parce qu'ils ne savent voler qu'en ligne droite. Tous les papillons en acier se vanteront que, même s'ils ne savent voler qu'en ligne droite, ils sont les plus rapides des papillons, plus rapides que toute créature terrestre, certains d'entre eux étant plus rapides que le son.

Les papillons d'acier sont, tous sans exception, destinés à un seul vol. Aucun parmi eux ne survivra au premier saut dans l'inconnu. A cause de la très grande vitesse de leur vol, l'acier de leurs ailes chauffe au rouge, puis leurs corps longilignes, pointus s'écraseront dans l'impact final. La vitesse du vol des papillons d'acier est tellement terrible, qu'ils peuvent normalement percer tout obstacle. Il est connu que les papillons d'acier ont l'habitude de percer et d'écorcher la chair, de briser les os en dizaines d'éclats, de déchirer les muscles, de faire verser le sang des imprudents qui se trouvent sur

Fluturii de oțel

Despre fluturii de oțel lumea crede că sînt cei mai proști dintre fluturi. Și asta pentru că nu știu să zboare decît în linie dreaptă. Orice fluture de oțel vi se va lăuda însă cu faptul că, deși zboară doar în linie dreaptă, ei sînt cei mai rapizi dintre fluturi, mai iuți decît orice vietate pămînteană, unii dintre ei mai iuți chiar decît sunetul.

Fluturii de oțel sînt, fiecare în parte, sortiți unui singur zbor. Nici unul dintre ei nu va supraviețui primului salt în necunoscut. Din cauza vitezei foarte mari cu care zboară, oțelul aripilor lor se va încinge, pînă la roșu, apoi trupurile lor prelungi, ascuțite, se vor zdrobi în impactul final. Atît de teribilă este viteza cu care zboară încît, de regulă, fluturii de oțel vor străpunge orice obstacol. Este știut că fluturii de oțel au acest obicei: să sfîrtece și să sfîșie carnea, să spargă în zeci de așchii oasele, să rupă mușchii, risipind sîngele

leur chemin. C'est pour cela que certaines personnes, surtout les femmes, ont fini par les haïr. Mais les papillons d'acier ne peuvent pas être arrêtés.

Dans le dernier instant de leur vie, certains papillons en acier explosent. D'autres prennent feu et incendient tout autour d'eux. Mais la plupart s'écrasent d'un bruit sec, devenant un petit bout de métal informe et sans personnalité.

Pour parvenir aux vitesses impressionnantes de leurs vols, les papillons d'acier sont lancés le long d'un tuyau, d'où ils se retrouvent expulsés par un jet de gaz. Le jet de gaz apparaît suite à une explosion. C'est ainsi que chaque lancement d'un papillon d'acier est précédée par un bruit plutôt fort et assez bref. Faites attention et mettez-vous à l'abri dès que vous entendez ce genre de bruit… Même si, comme je l'ai déjà dit, certains papillons d'acier ont appris à courir plus vite que le son, plus vite que le son de leur propre lancement, de telle manière que, si l'un d'entre eux est destiné à vous frapper, il vous frappera avant que vous entendiez son arrivée. Et s'il vous frappe… vous saurez que ce n'était qu'un pauvre papillon d'acier, bête et infatué, qui ne sait voler qu'en ligne droite… mais tellement vite…

tenților ce le stau în cale. Din acest motiv, unii oameni, mai ales femeile, au ajuns să-i urască. Fluturii de oțel sînt însă de neoprit.

Unii fluturi de oțel, în ultima clipă a vieții lor de fluturi de oțel - explodează. Alții iau foc și incendiază totul în jur. Cei mai mulți, însă, se turtesc cu un pocnet sec, devenind o bucățică metalică informă și fără personalitate.

Pentru a atinge vitezele impresionante pe care le ating, fluturii de oțel se lansează de-a lungul unei țevi, fiind împinși afară de un jet de gaze. Jetul de gaze apare ca urmare a unei explozii. De aceea, fiecare lansare a unui fluture de oțel este precedată de un zgomot, mai degrabă puternic și oarecum scurt. Aveți grijă să vă adăpostiți atunci cînd auziți un astfel de zgomot... Deși, cum am spus, unii fluturi de oțel au învățat deja să gonească mai repede decît sunetul, inclusiv decît sunetul propriei lor lansări, astfel încît, dacă vreunul dintre ei este sortit să vă lovească, vă va lovi înainte de a auzi că vine. Iar dacă vă va lovi... veți ști că nu a fost decît un biet fluture de oțel, stupid și încrezut, care nu știe să zboare decît în linie dreaptă... dar atît de repede...

Les papillons aux longs cils

Je ne connais que deux papillons aux longs cils. Mais grâce à mes amis, je sais que d'autres existent. Il est vrai pourtant qu'il s'agit d'une information que je n'ai pas pu vérifier, mais je n'ai aucune raison de douter de sa véridicité… Supposons donc qu'il s'agit d'une espèce et non seulement des deux exemplaires que je connais.

Les papillons aux longs cils se distinguent par le fait de vivre toujours deux par deux. À cause de leur grande ressemblance et du besoin qu'éprouvent les gens de les distinguer, l'un a reçu le nom du « gauche » tandis que l'autre est devenu automatiquement le « droit ». Ou l'inverse. Ceci parfois prête à confusions, puisque les notions de droite et de gauche sont relatives et tiennent de l'optique de l'observateur… Mais ce ne sont que des détails insignifiants…

Les papillons aux longs cils sont remarquables surtout grâce aux longs cils qu'ils possèdent… Les plus

Fluturii cu gene lungi

Eu nu cunosc decît doi fluturi cu gene lungi. Dar știu de la prietenii mei că ar mai exista și alții. E adevărat că aceasta este o informație pe care nu am putut-o verifica, însă nu am motive să mă îndoiesc de veridicitatea ei... Să presupunem, așadar, că avem de a face cu o specie, și nu doar cu cele două exemplare pe care le cunosc eu.

Un lucru deosebit la fluturii cu gene lungi este faptul că trăiesc întotdeauna cîte doi. Din cauza asemănării lor extraordinare și din nevoia oamenilor de a-i distinge, unul a căpătat denumirea de "stîngul", cel de-al doilea devenind automat - "dreptul". Sau invers. Mai apar și confuzii, cauzate de faptul că noțiunile de dreapta și stînga sînt relative și țin de optica privitorului... Acestea sînt însă amănunte nesemnificative...

Fluturii cu gene lungi sînt remarcabili datorită genelor lungi pe care le posedă... Cele mai lungi pe

longs cils que j'ai jamais vus. Les plus longs et les plus soyeux. Des cils parfaits. Une autre chose digne d'être mentionnée est le fait que les papillons aux longs cils n'ont qu'une aile…

Les papillons aux longs cils ne volent jamais. Leurs ailes sont trop molles, trop délicates pour être soumises à l'épreuve peu sure du vol. C'est pour cela que les papillons aux longs cils passent leur vie entière à soulever et descendre lentement leur aile, pour mettre en valeur leurs longs cils. Tout le monde devrait s'arrêter et les admirer… Et les gens s'arrêtent et les admirent. Les longs cils sont quelque chose de… spécial.

Lorsqu'elles sont levées, les ailes dévoilent au spectateur ravi les diamants sur lesquels siègent les deux papillons à deux cils que je connais. Ce sont deux diamants géants, lumineux et limpides. Lorsque les deux papillons dorment, et quand les ailes sont baissées, leurs longs cils ombragent l'albâtre d'une joue douce, encadrée par des cheveux noirs comme le goudron. Une bouche rouge en soie, de lèvres un peu serrées comme dans un baiser imaginaire, complète la carte du lieu où vivent les deux papillons. Ceci, évidemment, lorsqu'ils dorment… C'est tout ce que je peux vous dire sur les deux papillons aux longs cils, les seuls que j'ai vus dans ma vie… Ils existent… Cherchez bien…

care le-am văzut vreodată. Cele mai lungi și mai mătăsoase. Cele mai frumoase. Niște gene perfecte. De asemenea, un lucru deosebit este faptul că fluturii cu gene lungi nu posedă decît o singură aripă...

Fluturii cu gene lungi nu zboară niciodată. Aripile lor sînt prea moi, prea delicate, pentru a fi supuse încercării nesigure a zborului. De aceea fluturii cu gene lungi își petrec întreaga viață ridicîndu-și și coborîndu-și lin aripile, pentru a-și pune în valoare genele lor lungi. Toată lumea ar trebui să se oprească să le admire... Iar lumea se oprește și le admiră. Genele lor lungi sînt ceva... special.

Atunci cînd sînt ridicate, aripile lor dezvăluie privitorului încîntat diamantele pe care stau cei doi fluturi cu gene lungi pe care îi cunosc eu. Două diamante uriașe, egal de luminoase și limpezi. Cînd cei doi fluturi dorm și aripile sînt coborîte, genele lor lungi umbresc alabastrul unui obraz dulce încadrat de un păr negru ca smoala. O gură roșie și catifelată, cu buzele strînse ușor, ca pentru un sărut imaginar, completează harta locului în care trăiesc cei doi fluturi, evident, așa cum arată acest loc atunci cînd ei dorm... Cam atît pot să vă spun despre cei doi fluturi cu gene lungi, singurii pe care i-am văzut în viața mea... Există... Căutați-i...

Les papillons en diamant

C'est ma sœur qui m'a enseigné des choses sur les papillons en diamant. Elle m'a raconté que ces papillons apparaissent lorsque le Tailleur façonne les brillants. La seule coupe plus dure que la pierre précieuse à laquelle Il donne une forme vient d'une pierre qui l'égale en valeur et en dureté… Pendant ces instants magiques, le contact du diamant contre le diamant accouche d'une fine poussière qui, sous les caresses du vent, prend la forme des corps étincelants de papillons en diamant.

Les anglo-saxons les appellent également les papillons des étoiles, ou plus simple, la poudre des étoiles, ou encore, la poussière des étoiles. Ils ont en quelque sorte raison lorsqu'ils les désignent de cette façon… Il est connu que les papillons en diamant adore voler après le coucher du soleil. On ne sait pas si cela est du à leur folle passion pour le parfum des fleurs de tabac, ou simplement à leur désir de mettre en valeur

Fluturii de diamant

Despre fluturii de diamant am aflat de la sora mea. Ea mi-a povestit că fluturii de diamant apar atunci cînd Șlefuitorul fațetează briliantele. Singurul tăiș mai dur decît piatra prețioasă căreia El îi dă formă este o altă piatră egal de prețioasă, egal de dură... În acele clipe magice, atingerea diamantului de diamant dă naștere unei pulberi fine din care, sub mîngîierile vîntului, se încheagă trupurile strălucitoare ale fluturilor de diamant.

Anglo-saxonii îi mai numesc și fluturii din stele sau, mai scurt, pulberea stelelor sau praf de stele. Într-un fel, sînt îndreptățiți să-i numească astfel... Este știut că fluturii de diamant adoră să zboare după apusul soarelui. Nu se cunoaște încă dacă acest fapt se datorează nebunei lor pasiuni pentru parfumul florilor de Regina Nopții, sau doar dorinței de a-și pune în valoare

leur splendeur et leurs irisations étranges, en contraste avec le fond obscur de la voûte céleste.

On dit que la Lune les envie terriblement… Ce sont des moments ou l'astre de la nuit trouve que les papillons faciles ne lui témoignent pas le respect du… Et les papillons en diamant, qui sont au courant, s'amusent à tourner autour d'elle encore et encore... Ce sont les nuits où la lune vous semble enrhumée, à cause du halo argenté qui l'entoure comme une écharpe… Eh bien, elle n'est pas enrhumée, mais elle boude et râle. Et ce n'est pas une écharpe, mais le cortège inconstant des papillons en diamant… Les papillons des étoiles...

strălucirea și irizațiile stranii, prin contrast cu fundalul întunecat al bolții cerești.

Se zice că Luna îi invidiază teribil... Sînt momente în care astrului nopții i se pare că ușuraticii fluturi nu îi arată respectul cuvenit... Iar fluturii de diamant, știind acest lucru, se amuză rotindu-se continuu în jurul ei... Sînt acele nopți în care vi se pare că luna este răcită, din cauza haloului argintiu care o înconjoară, ca un fular... Ei bine, nu e răcită, ci doar bosumflată și cu nasul pe sus... Și nu e un fular, ci cortegiul zburdalnic al fluturilor de diamant... Fluturii din stele...

Les hydrocarbopapillons

Les hydrocarbopapillons sont les fruits de la dévastatrice union entre le feu et les inflammables hydrocarbures aromatiques. Tandis que leurs cousins, les carbopapillons, ont une odeur et une couleur spécifiques et plutôt conservatrices, les hydrocarbopapillons peuvent comporter une variété de nuances. En prenant comme référence les odeurs, on rencontre un spectre extrêmement large d'hydrocarbopapillons : ça va de l'acide-étouffant jusqu'au douceâtre-qui-fait-tourner-la-tête… Pour ce qui est de la couleur, prédominante chez les hydrocarbopapillons les nuances sont plutôt gris bleuâtre, mais on peut rencontrer des exemplaires argentés, rougeâtres, et même de rarissimes jaunes foncés pour les hydrocarbopapillons du pays des Souphfres.

Les hydrocarbopapillons se nourrissent d'oxygène pur. Ils adorent la lumière du soleil, qu'ils essaient de capturer en se rassemblant tous, car ils veulent la garder rien que pour eux. Dans ces moments-là la terre

Hidrocarbofluturii

Hidrocarbofluturii sînt fructul devastatorului mariaj dintre foc și inflamabilele hidrocarburi aromatice. Spre deosebire de verii lor - carbofluturii - care au un miros și o culoare specifice, mai degrabă conservatoare, hidrocarbofluturii pot fi întîlniți într-o varietate de nuanțe. Din punct de vedere al mirosului, întîlnim un spectru extrem de larg de hidrocarbofluturi: de la înecăcios acid, pînă la amețitor dulceag... Din punct de vedere al culorii, printre hidrocarbofluturi predomină nuanțele de gri-albăstrui, dar pot fi întîlnite și exemplare argintii, roșietice și chiar rarissimele apariții de un galben întunecat al hidrocarbofluturilor din țara Sulfilor.

Hidrocarbofluturii se hrănesc cu oxigen pur. Adoră lumina soarelui, pe care, de fiecare dată cînd au ocazia, se adună și încearcă să o captureze și să o păstreze numai pentru ei.

pleure, blessée par leur ombre toxique, et alors ce n'est que le vent qui reste à la réconforter dans sa peine. Et le vent arrive toujours, parfois plus vite, parfois plus lentement, tel un chevalier invisible, paré dans son armure invisible, chevauchant sur son étalon invisible, pour disperser de sa lance invisible les cohortes insatiables des hydrocarbopapillons.

Les hydrocarbopapillons sont partout… Ils jaillissent des cheminées des raffineries, ils traînent derrière les voitures, dans la rue, ils se prennent pour des esprits de lampes enchantées quand ils surgissent de nos briquets… Ils sont partout et rien ne peut les arrêter. Les étranges hydrocarbopapillons peuvent entrer dans les endroits les plus isolés, à travers les fissures les plus étroites. Rien, rien ne peut les arrêter.

Tels sont les hydrocarbopapillons...

Atunci pămîntul plînge, rănit de umbra lor toxică, și singurul care îi poate alina suferința este vîntul. Iar vîntul sosește întotdeauna, uneori mai repede, alteori mai tîrziu, aidoma unui cavaler invizibil, îmbrăcat în armura lui invizibilă, călare pe armăsarul lui invizibil, risipind cu lancea sa invizibilă cohortele nesățioase de hidrocarbofluturi.

Hidrocarbofluturii sînt peste tot. Ies pe coșurile rafinăriilor, se tîrăsc în urma automobilelor, pe stradă, se joacă de-a duhul din lampă cu brichetele noastre... Sînt peste tot și nimic nu-i poate opri. Curioșii hidrocarbofluturi pot intra în cele mai ascunse locuri, prin cele mai înguste crăpături. Nu, nimic nu-i poate opri.

Așa sînt hidrocarbofluturii...

Le mille-pattes bleu

Le mille-pattes bleu passe ses jours à languir au fond de l'encrier de mon bureau. Maman me l'avait apporté il y a bien du temps, et c'est elle qui m'a appris à en prendre soin. Je ne sais ni où, ni pourquoi, ni comment elle s'est démenée pour le trouver… Elle n'a rien voulu me dire. Le mille-pattes bleu est bleu à cause de l'encre qui le baigne. Il a toujours aimé les bains d'encre. Sa nourriture consiste en histoires que je lui débite, en mes pensées, dans les rêves coloriés qui me traversent parfois l'esprit, imprudents. Il se nourrit de tout ce qui m'arrive, de tout ce que j'imagine qu'il m'arrive ou qu'il m'arrivera.

Parfois, quelques rares nuits, le mille-pattes bleu sort de l'encrier et traîne son corps poilu, imprégné d'encre au-dessus des feuilles blanches éparpillées négligemment sur le bureau. Nous le sentons fourmillant prudent et plein à ras bord d'impatience. L'air se remplit de parfums magiques, forts, vifs, presque translucides. Le matin

Omida albastră

Omida albastră își petrece zilele lenevind pe fundul călimării de pe masa mea de lucru. Mi-a adus-o mama într-o zi, cu mulți, mulți ani în urmă, și tot mama a fost cea care m-a învățat cum s-o îngrijesc. Nu știu unde a găsit-o, cum sau de ce... Nu vrea să-mi spună. Omida albastră este albastră din cauza cernelii în care se bălăcește. Dintotdeauna i-au plăcut băile de cerneală. De hrănit, se hrănește cu poveștile pe care i le îndrug, cu gîndurile mele, cu visele colorate care mă străbat uneori, imprudente, cu toate cîte mi se întîmplă, cu toate cîte îmi imaginez că mi se întîmplă sau mi se vor întîmpla.

Uneori, rar, omida albastră iese noaptea din călimară și își tîrăște trupul păros, impregnat de tuș, peste foile albe împrăștiate neglijent pe birou. O auzim foșnind cu prudență și gîlgîind de nerăbdare. Aerul se umple de parfumuri magice, puternice, vii, aproape translucide. Dimineața ne

nous nous rassemblons et nous admirons enchantés les premiers instants de vie des papillons nés de l'effort nocturne, solitaire et silencieux du mille-pattes bleu. Puis, pendant que sa mère sommeille fatiguée, mais satisfaite, ses progénitures se mettent tour à tour à agiter leurs ailes qu'elles découvrent comme par étonnement dans la lumière cruelle de l'aube. Elles les testent et elles s'envolent… Elles s'en vont mourir. Ainsi finiront-ils tous, sans exception. Dans un insectarium où les épinglera le regard pointu d'un lecteur négligent. La semaine passée a été celle des papillons de pierre, de ceux de feu et de ceux en acier. Hier – les papillons aux longs cils et ceux en diamant... Aujourd'hui – les hydrocarbopapillons...

En vérité, ce sont tous les enfants du mille-pattes bleu – celui qui passe ses journées oisif au fond de l'encrier de mon bureau...

adunăm, întreaga familie, și admirăm plini de încîntare primele clipe de viață ale fluturilor născuți din efortul nocturn, solitar și silențios, al omidei albastre. Apoi, în vreme ce mama lor picotește obosită, dar satisfăcută, una cîte una, odraslele își agită aripile, descoperindu-le, cu uimire parcă, în lumina crudă a zorilor, și, încercîndu-le tăria, se avîntă în zbor... Se duc să moară. Vor sfîrși toate, fără scăpare, în insectarul privirilor ascuțite ale vreunui cititor neatent. Săptămîna trecută au fost fluturii de piatră, de foc și de oțel. Ieri - fluturii cu gene lungi și cei de diamant... Azi - hidrocarbofluturii...

Toți sînt, de fapt, copiii omidei albastre, cea care își petrece zilele lenevind pe fundul călimării de pe masa mea de lucru...